



§

**RÅDET FOR
DEN EUROPÆISKE UNION**

**Bruxelles, den 3. juni 2010 (10.06)
(OR. en)**

**9288/10
ADD 1**

**Interinstitutionel sag:
2010/0817 (COD)**

**COPEN 117
EUROJUST 49
EJN 13
PARLNAT 13
CODEC 384**

NOTE

Vedr.: Initiativ fra Kongeriget Belgien, Republikken Bulgarien, Republikken Estland,
Kongeriget Spanien, Republikken Østrig, Republikken Slovenien og Kongeriget
Sverige til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om den europæiske
efterforskningskendelse i straffesager
- Begrundelse

Vedlagt følger til delegationerne begrundelsen for et initiativ fra en gruppe medlemsstater til
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager.

**Forslag til
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv
om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager**

BEGRUNDELSE

Formålet med det foreslåede direktiv er at etablere et enkelt, effektivt og fleksibelt instrument til fremskaffelse af bevismateriale, der befinder sig i en anden medlemsstat, i forbindelse med straffesager.

I den nuværende situation må de judicielle myndigheder anvende to forskellige ordninger: dels gensidig retshjælp, dels gensidig anerkendelse. Den første ordning har givet anledning til et stort antal konventioner og protokoller¹. Den kan benyttes i alle tilfælde, uanset hvilken type efterforskningsforanstaltning eller bevismateriale der er tale om. Gensidig anerkendelse kan derimod kun anvendes i forbindelse med de dele, som er omfattet af et af de allerede vedtagne instrumenter. Der findes i dag to instrumenter vedrørende gensidig anerkendelse, som finder anvendelse på fremskaffelse af bevismateriale: Rådets rammeafgørelse 2003/577/RIA af 22. juli 2003 om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale (i det følgende benævnt "rammeafgørelsen om kendelser om indefrysning")² og Rådets rammeafgørelse 2008/978/RIA af 18. december 2008 om en europæisk bevissikringskendelse med henblik på fremskaffelse af genstande, dokumenter og data til brug i straffesager (i det følgende benævnt "rammeafgørelsen om en europæisk bevissikringskendelse"), som kun finder anvendelse på allerede eksisterende bevismateriale.

De mange instrumenter, som finder anvendelse på gensidig retshjælp, og det forhold, at gensidig retshjælp eksisterer side om side med gensidig anerkendelse, giver anledning til en opdelt fremgangsmåde, som gør opgaven sværere for de judicielle myndigheder, hvilket er det modsatte af, hvad der skulle opnås med gensidig anerkendelse. I Stockholmprogrammet, der blev vedtaget den 11. december 2009, besluttede Det Europæiske Råd, at man bør arbejde videre med oprettelsen af et omfattende system til fremskaffelse af bevismateriale i sager med en grænseoverskridende dimension baseret på princippet om gensidig anerkendelse. Det Europæiske Råd anførte, at de eksisterende instrumenter på dette område er fragmenterede, og at der er behov for en ny tilgang, der bygger

¹ Nærmere oplysninger findes i den detaljerede redegørelse, der er knyttet til dette forslag (9288/10 COPEN 117 EUROJUST 49 EJM 13 PARLNAT 13 CODEC 384 ADD 1).

² EUT L 196 af 2.8.2003, s. 45.

på princippet om gensidig anerkendelse, men som også tager hensyn til fleksibiliteten i det traditionelle system for gensidig retshjælp. Det Europæiske Råd efterlyste derfor et samlet system til erstatning for alle eksisterende instrumenter på dette område, herunder Rådets rammeafgørelse om en europæisk bevissikringskendelse, der så vidt muligt omfatter alle former for bevismateriale og indeholder frister for håndhævelse og så vidt muligt begrænser grundene til afvisning. Den detaljerede redegørelse, der er knyttet til dette forslag (.../10 COPEN ...), indeholder en nærmere beskrivelse af de problemer, som udspringer af den nuværende situation. Den forklarer også bevæggrundene til det foreliggende forslag.

De vigtigste ændringer, som indføres med det nye instrument, omfatter:

- forenkling af proceduren ved, at der etableres et enkelt instrument (det nye direktiv), som træder i stedet for samtlige eksisterende instrumenter for så vidt angår fremskaffelse af bevismateriale, herunder konventionerne om gensidig retshjælp, rammeafgørelsen om kendelser om indefrysning og rammeafgørelsen om en europæisk bevissikringskendelse
- fokus på den efterforskningsforanstaltning, der skal fuldbyrdes (ligesom i forbindelse med gensidig retshjælp), snarere end på den type bevismateriale, der skal indsamles (som i forbindelse med rammeafgørelsen om en europæisk bevissikringskendelse)
- begrænsning af mulighederne for at afvise anerkendelse eller fuldbyrdelse af den europæiske efterforskningskendelse
- fremskyndelse af proceduren
- praktiske forbedringer, herunder at det bliver muligt for aktører i udstedelsesstaten at bistå med fuldbyrdelsen af den europæiske efterforskningskendelse i fuldbyrdelsesstaten.

KAPITEL I DEN EUROPÆISKE EFTERFORSKNINGSKENDELSE

Artikel 1: Definition af og pligten til at fuldbyrde en europæisk efterforskningskendelse

Denne artikel indeholder en definition af den europæiske efterforskningskendelse. Den præciserer, at formålet med den europæiske efterforskningskendelse først og fremmest er en specifik efterforskningsforanstaltning. Stk. 3 bekræfter på ny betydningen af de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, sådan som det er tilfældet med alle instrumenterne om gensidig anerkendelse i straffesager.

Artikel 2: Definitioner

Artikel 2 indeholder definitionerne på en række begreber i forslaget

Definitionen af udstedelsesmyndighed og fuldbyrdelsesmyndighed er omhandlet i artikel 2, litra a) og b). Denne artikel skal sammenholdes med artikel 28, stk. 1, litra a), hvorefter medlemsstaterne skal give meddelelse om de myndigheder, der udpeget som udstedelsesmyndighed og fuldbyrdelsesmyndighed, og med artikel 6, stk. 2, som giver mulighed for at udpege centrale myndigheder. De centrale myndigheder kan imidlertid kun spille en administrativ rolle i forbindelse med fremsendelse af europæiske efterforskningskendelser.

- a) udstedelsesmyndighed: de fleste medlemsstater vil sandsynligvis benytte nr. i), der omhandler udpegelse af en dommer, domstol, undersøgelsesdommer eller offentlig anklager som den kompetente myndighed til at udstede en europæisk efterforskningskendelse. Imidlertid giver nr. ii) for at tage hensyn til de forskellige nationale ordninger mulighed for udpegelse af en anden type judiciel myndighed, forudsat at den i den pågældende sag handler i sin egenskab af efterforskningsmyndighed i straffesager med kompetence til at anordne bevisoptagelse i den pågældende sag. En medlemsstat kan for eksempel udpege en politimyndighed som udstedelsesmyndighed i forbindelse med den europæiske efterforskningskendelse, men kun hvis den pågældende politimyndighed har beføjelse til at anordne efterforskningsforanstaltningen på nationalt plan. Denne løsning er i tråd med de eksisterende retlige instrumenter og med rammeafgårelsen om en europæisk bevissikringskendelse. Sidstnævnte er dog mindre fleksibel, idet den indeholder en bekræftelsesprocedure, hvorefter fuldbyrdelsesstaten kan kræve, at medlemsstater, der udpeger f.eks. politimyndigheder som udstedelsesmyndighed, lader den europæiske bevissikringskendelse bekræfte af en egentlig judiciel myndighed (en dommer, anklager, domstol eller undersøgelsesdommer). Denne bekræftelsesprocedure er en af de yderligere komplikationer, som den europæiske bevissikringskendelse har medført i forhold til gensidig retshjælp, og det er derfor nødvendigt med en forenkling. Desuden er den løsning, der foreslås i direktivudkastet, i overensstemmelse med princippet om gensidig anerkendelse.

- b) fuldbyrdelsesmyndighed: det er også medlemsstaterne, der beslutter, hvilken myndighed der udpeges som fuldbyrdelsesmyndighed. Medlemsstaterne har dog ikke ubegrænset spillerum, eftersom det kræves, at fuldbyrdelsesmyndigheden er en myndighed, der er kompetent til at gennemføre den efterforskningsforanstaltning, der er nævnt i den europæiske efterforskningskendelse i et lignende nationalt tilfælde. Hvis den europæiske efterforskningskendelse udstedes med henblik på ransagning af et hus på en bestemt adresse i medlemsstat A, skal fuldbyrdelsesmyndigheden være en myndighed, som i et lignende nationalt tilfælde ville have kompetence til at træffe afgørelse om at ransage et hus det pågældende sted.

Artikel 3: Den europæiske efterforskningskendelses anvendelsesområde

Artikel 3 er et væsentligt element i forslaget. Som forklaret ovenfor og i den detaljerede redegørelse er et af hovedformålene med dette forslag at lette det retlige samarbejde på dette område ved at erstatte alle eksisterende instrumenter (og således også instrumenterne vedrørende såvel gensidig retshjælp som gensidig anerkendelse) med en enkelt ramme. Den europæiske efterforskningskendelse skal derfor i princippet omfatte alle efterforskningsforanstaltninger, der tager sigte på at fremskaffe bevismateriale. Denne bestemmelse findes i artikel 3, stk. 1.

Nogle foranstaltninger kræver imidlertid specifikke regler, der bedre kan behandles separat. Dette er tilfældet med oprettelse af et fælles efterforskningshold og indsamling af bevismateriale inden for et fælles efterforskningshold (artikel 3, stk. 2, litra a), som er omfattet både af artikel 13 i konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater¹ (i det følgende benævnt "EU's 2000-konvention om gensidig retshjælp") og af rammeafgørelse 2002/465/RIA af 13. juni 2002 om fælles efterforskningshold². Oprettelse af et sådant hold kræver for eksempel, at der undertegnes en kompleks aftale. Med hensyn til fremskaffelse af bevismateriale inden for holdet består nytteværdien af det fælles efterforskningshold netop i den frie bevægelighed for bevismateriale inden for holdet, således at dets medlemmer ikke har brug for nogen europæisk efterforskningskendelse. Denne undtagelse omfatter også to typer aflytning af telekommunikation, som der findes komplekse bestemmelser for i artikel 18-22 i EU's 2000-konvention om gensidig retshjælp. Det drejer sig om aflytning af satellitkommunikation samt aflytning af

¹ EFT C 197 af 12.7.2000, s. 1. Se også: Forklarende rapport, EFT C 379 af 29.12.2000, s. 7.

² EFT L 162 af 20.6.2002, s. 1.

telekommunikation med direkte overførsel til den anmodende stat. Hvis sådanne bestemmelser indarbejdes i den europæiske efterforskningskendelse, vil det gøre den nye ramme mindre konsekvent, og det er heller ikke nødvendigt, fordi disse efterforskningsforanstaltninger er skarpt adskilt fra de øvrige foranstaltninger, således at der ikke er noget behov for at give den anmodende myndighed eller udstedelsesmyndigheden mulighed for at medtage dem i den samme anmodning som andre efterforskningsforanstaltninger. Det vil fortsat være muligt at samarbejde om udførelsen af disse foranstaltninger i henhold til de eksisterende bestemmelser, som kun erstattes i det omfang de omhandler foranstaltninger, der er omfattet af den europæiske efterforskningskendelse (jf. artikel 29).

Det er vigtigt at mærke sig, at disse former for aflytning af telekommunikation er udelukket fra anvendelsesområdet for den europæiske efterforskningskendelse. Almindelig aflytning af telekommunikation er omfattet af forslaget artikel 27, som fastsætter fleksible bestemmelser herom.

Artikel 4: Retssager, som kan give anledning til udstedelse af en europæisk efterforskningskendelse

Med hensyn til de typer retssager, som kan give anledning til udstedelse af en europæisk efterforskningskendelse, bygger forslaget udelukkende på artikel 5 i rammeafgørelsen om en europæisk bevissikringskendelse. Den europæiske efterforskningskendelse er udformet med henblik på fremskaffelse af bevismateriale i straffesager, men omfatter også visse administrative sager, som indeholder et strafferetligt aspekt og opfylder bestemte kriterier. Selv om artikel 4 i forslaget og artikel 5 i rammeafgørelsen om en europæisk bevissikringskendelse er identiske, er bestemmelserne om administrative sager ikke helt de samme. Som følge af den væsentlige udvidelse af anvendelsesområdet for den europæiske efterforskningskendelse til at omfatte næsten alle efterforskningsforanstaltninger er der indsat en ny grund til afslag, som gør det muligt at afslå fuldbyrdelse af den europæiske efterforskningskendelse, hvis den er udstedt i forbindelse med andet end straffesager (artikel 10, stk.1, litra d)).

Artikel 5: Den europæiske efterforskningskendelses indhold og form

Selve den europæiske efterforskningskendelse udformes som vist i bilaget, behørigt udfyldt og underskrevet af udstedelsesmyndigheden (artikel 5, stk. 1). Den er derfor ikke udformet som en "attest", der ledsager en særskilt afgørelse, således som det er tilfældet med en række instrumenter vedrørende gensidig anerkendelse (jf. for eksempel rammeafgørelsen om kendelser om indefrysning). Den løsning, der er valgt i forbindelse med den europæiske efterforskningskendelse, er den samme som for den europæiske arrestordre og den europæiske bevissikringskendelse, hvor udstedelsesmyndigheden kun skal fremsende ét dokument.

Med hensyn til sprog (artikel 5, stk. 2) er løsningen den samme som i andre instrumenter vedrørende gensidig anerkendelse. Hver medlemsstat beslutter som fuldbyrdelsesstat, på hvilket sprog den europæiske efterforskningskendelse skal fremsendes til den. Hver medlemsstat skal acceptere en europæisk efterforskningskendelse, der er oversat til eller udstedt på et af dens officielle sprog, men artikel 5, stk. 2, opfordrer også medlemsstaterne til at angive andre sprog, der kan anvendes.

Det skal i henhold til artikel 28, stk. 1, litra b), oplyses, hvilke sprog der accepteres af hver medlemsstat.

Kapitel II – Procedurer og garantier i udstedelsesstaten

Artikel 6: Den europæiske efterforskningskendelses fremsendelse og form

Artikel 6 om den europæiske efterforskningskendelses fremsendelse og form har det samme indhold som artikel 8 i rammeafgåelsen om en europæisk bevissikringskendelse, som også indeholder en standardformulering for instrumenter vedrørende gensidig anerkendelse. Al officiel kommunikation skal foregå ved direkte kontakt mellem udstedelses- og fuldbyrdelsesmyndigheden (artikel 6, stk. 1). Det er dog også muligt at udpege centrale myndigheder til at bistå de judicielle myndigheder. De kan inddrages i fremsendelsen og modtagelsen af europæiske efterforskningskendelser, men dette vedrører kun de administrative opgaver (artikel 6, stk. 2). Det skal i henhold til artikel 28, stk. 1, litra c), oplyses, hvis der anvendes en central myndighed.

Andre stykker omhandler brugen af det europæiske retlige netværk (artikel 6, stk. 3 og 4) og, at en myndighed, som uberettiget modtager en europæisk efterforskningskendelse, skal fremsende den til den kompetente fuldbyrdelsesmyndighed (artikel 6, stk. 5). Artikel 6, stk. 6, bekræfter princippet om direkte kontakter mellem de kompetente myndigheder samt muligheden for bistand fra de centrale myndigheder (artikel 6, stk. 6).

Artikel 7: En europæisk efterforskningskendelse knyttet til en tidligere europæisk efterforskningskendelse

Artikel 7 er baseret på artikel 9 i rammeafgørelsen om en europæisk bevissikringskendelse. Den giver mulighed for at udstede en europæisk efterforskningskendelse, der supplerer en tidligere fremsendt europæisk efterforskningskendelse (artikel 7, stk. 1). Den præciserer endvidere, at hvis udstedelsesmyndigheden er til stede, når foranstaltningen fuldbyrdes, kan den under fuldbyrdelsen indlevere en europæisk efterforskningskendelse, som supplerer den tidligere europæiske efterforskningskendelse, direkte til fuldbyrdelsesmyndigheden. Det er derfor ikke nødvendigt, at den nye europæiske efterforskningskendelse udstedes i udstedelsesstaten, og det er i dette tilfælde heller ikke nødvendigt at fremsende den europæiske efterforskningskendelse gennem de centrale myndigheder, hvis sådanne forefindes i henhold til artikel 6, stk. 2.

Kapitel III – Procedurer og garantier i fuldbyrdelsesstaten

Artikel 8: Anerkendelse og fuldbyrdelse

Det fastsættes i artikel 8, stk. 1, at "*fuldbyrdelsesmyndigheden skal anerkende en europæisk efterforskningskendelse (...) uden yderligere formaliteter og straks træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse på samme måde og på de samme betingelser, som hvis en myndighed i fuldbyrdelsesstaten havde anmodet om den pågældende efterforskningsforanstaltning (...)*". Denne bestemmelse præciserer den gældende lovgivning. Beslutningen om at træffe efterforskningsforanstaltningen træffes af udstedelsesmyndigheden i henhold til dennes nationale lovgivning, når den udsteder den europæiske efterforskningskendelse. Fuldbyrdelsesmyndigheden kan kun anfægte denne afgørelse ved at påberåbe sig de grunde til afslag, der er nævnt i artikel 10. Udførelsen af selve foranstaltningen sker imidlertid efter lovgivningen i fuldbyrdelsesstaten.

Hvis der for eksempel udstedes en europæisk efterforskningskendelse med henblik på ransagning af et hus, har udstedelsesmyndigheden kompetence til at afgøre, om husransagning er en nødvendig foranstaltning i den pågældende sag (jf. ligeledes artikel 8, stk. 1, som giver en vis fleksibilitet med hensyn til valget af foranstaltning). De nærmere vilkår for ransagningen afhænger dog af lovgivningen i fuldbyrdelsesstaten. Hvis ransagning af et hus kan finde sted om natten i udstedelsesstaten, men ikke i fuldbyrdelsesstaten, kan fuldbyrdelsesmyndigheden i henhold til artikel 8, stk. 1, gennemføre foranstaltningen i dagtimerne i overensstemmelse med sin egen lovgivning.

Når den lovgivning, der gælder for de nærmere vilkår for foranstaltningens gennemførelse, er fuldbyrdelsesstatens lovgivning, kan det imidlertid give problemer med anerkendelsen af bevismaterialet i udstedelsesstaten. Forslaget indeholder derfor i artikel 8, stk. 2, en bestemmelse, som allerede findes i 2000-konventionen om gensidig retshjælp og i instrumenterne vedrørende gensidig anerkendelse. Den giver udstedelsesmyndigheden mulighed for at angive i den europæiske efterforskningskendelse, hvilke formkrav der skal opfyldes for at sikre, at bevismaterialet kan anerkendes. Fuldbyrdelsesmyndigheden har pligt til at opfylde disse formkrav, forudsat at de ikke er i modstrid med de grundlæggende retsprincipper i fuldbyrdelsesstaten. Denne praktiske løsning forener nødvendigheden af at sikre, at bevismaterialet kan anerkendes, og bestemmelsen om gældende ret.

Artikel 8, stk. 3, er nyt i forhold til de eksisterende EU-instrumenter. Det giver udtrykkeligt retsgrundlag for, at en kompetent myndighed i udstedelsesstaten er til stede under fuldbyrdelsen af den europæiske efterforskningskendelse for at bistå fuldbyrdelsesmyndighederne. Der er i de eksisterende instrumenter ikke noget, som er til hinder for en sådan tilstedeværelse, men når der ikke er nogen udtrykkelig omtale heraf og ikke nogen pligt, bidrager det til, at der ikke i tilstrækkeligt omfang anmodes om eller bevilges tilstedeværelse. Tilstedeværelsen kan for eksempel være afgørende for at sikre, at bevismaterialet kan anerkendes, eller for udstede supplerende europæiske efterforskningskendelser under fuldbyrdelsen af en foranstaltning (jf. artikel 7, stk. 2). Artikel 8, stk. 3, giver ikke alene et retsgrundlag, men giver også fuldbyrdelsesstaten pligt til at acceptere, at en kompetent myndighed i udstedelsesstaten er til stede. Der sikres imidlertid også tilstrækkelig fleksibilitet, idet det fastsættes, at tilstedeværelse kan afslås, hvis det ville være i modstrid med de grundlæggende retsprincipper i fuldbyrdelsesstaten. Formålet med tilstedeværelse er at bistå fuldbyrdelsesmyndighederne. Det præciseres i betragtning 11, at dette ikke medfører nogen retshåndhævelsesbeføjelser til myndighederne i udstedelsesstaten på fuldbyrdelsesstatens område.

Det skal også bemærkes, at artikel 8, stk. 3, ikke kun omfatter selve den udstedende myndigheds tilstedeværelse, men også de "kompetente myndigheder" i bredere forstand, så bestemmelsen for eksempel også kan anvendes på politiets ledende efterforsker i udstedelsesstaten. Endelig skal det bemærkes, at det strafferetlige og civilretlige ansvar i forbindelse med handlinger, der begås af de berørte personer i fuldbyrdelsesstaten, er omhandlet i artikel 16 og 17.

Artikel 9: Benyttelse af en anden type efterforskningsforanstaltning

En af de vigtigste ændringer i den europæiske efterforskningskendelse i forhold til den europæiske bevissikringskendelse er, at efterforskningskendelsen baseres på en efterforskningsforanstaltning, som skal fuldbyrdes, hvorimod bevissikringskendelsen baseres på en bestemt type bevismateriale, som skal fremskaffes. Det er derfor og i overensstemmelse med princippet om gensidig anerkendelse udstedelsesmyndigheden, der træffer afgørelse om, hvilken type efterforskningsforanstaltning der skal fuldbyrdes.

Artikel 9 giver denne bestemmelse den nødvendige fleksibilitet og giver fuldbyrdelsesmyndigheden mulighed for at beslutte at benytte en anden type foranstaltning end den, der er angivet i den europæiske efterforskningskendelse, i tre tilfælde:

- Artikel 9, stk. 1, litra a): når efterforskningsforanstaltningen i den europæiske efterforskningskendelse ikke findes i henhold til lovgivningen i fuldbyrdelsesstaten. I dette tilfælde kan foranstaltningen ganske enkelt ikke fuldbyrdes. Når det tillades at anvende en anden foranstaltning, er det også til hjælp for den udstedelsesmyndigheden, idet det sikres, at der alligevel opnås et vist resultat.
- Artikel 9, stk. 1, litra b): når efterforskningsforanstaltningen i den europæiske efterforskningskendelse findes i henhold til lovgivningen i fuldbyrdelsesstaten, men dens anvendelse er begrænset til en liste eller kategori af lovovertrædelser, der ikke omfatter den lovovertrædelse, der er nævnt i den europæiske efterforskningskendelse. Dette tilfælde foreligger for eksempel, hvis den europæiske efterforskningskendelse udstedes for at aflytte mistænkt telekommunikation, og hvis der i fuldbyrdelsesstaten kun er adgang til aflytning af telekommunikation i forbindelse med en liste af lovovertrædelser, der ikke omfatter den lovovertrædelse, der er nævnt i den europæiske efterforskningskendelse. Det ville i så fald ikke være rimeligt at pålægge fuldbyrdelsesstaten foranstaltningen.
- artikel 9, stk. 1, litra c): når den efterforskningsforanstaltning, som fuldbyrdelsesmyndigheden har valgt, vil få samme resultat som den foranstaltning, der følger af den europæiske efterforskningskendelse, med mindre indgribende midler. Denne mulighed giver en vis fleksibilitet, når blot det forventede resultat af den foranstaltning, som udstedelsesmyndigheden har besluttet sig for, vil blive opnået.

Artikel 9, stk. 1, skal sammenholdes med artikel 10, stk. 1, litra c), som giver mulighed for at afvise at fuldbyrde en europæisk efterforskningskendelse, hvis der i de tilfælde, der er nævnt i artikel 9, stk. 1, ikke findes nogen alternativ foranstaltning.

Hvis fuldbyrdelsesmyndigheden i henhold til artikel 9, stk. 1, påtænker at anvende en anden foranstaltning end den, udstedelsesmyndigheden har valgt, er det vigtigt at sikre, at det ikke får utilsigtede følger for efterforskningen, navnlig med hensyn til, om bevismaterialet kan anerkendes, og de resultater, der skal opnås. Artikel 9, stk. 2, gør det derfor obligatorisk at underrette udstedelsesmyndigheden, der kan beslutte at trække den europæiske efterforskningskendelse tilbage. Udstedelsesmyndigheden kan også ændre den europæiske efterforskningskendelse og beslutte f.eks. at benytte en tredje type foranstaltning.

Artikel 10: Grunde til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse

En af de vigtigste ændringer i dette forslag i forhold til både gensidig retshjælp og rammeafgørelsen om en europæisk bevissikringskendelse er en stærkere begrænsning af grundene til afslag. I forbindelse med gensidig retshjælp er listen over grunde til at afslå en anmodning kort, men grundene er i sig selv ganske vidtspændende, navnlig når det drejer sig om suverænitet og den offentlige orden. Den vigtigste bestemmelse i denne sammenhæng er artikel 2 i Europarådets konvention af 1959 om gensidig retshjælp i straffesager (ETS nr. 30), i det følgende benævnt "1959-konventionen om gensidig retshjælp i straffesager". I forbindelse med rammeafgørelsen om en europæisk bevissikringskendelse hidrører et af de komplicerede forhold, som instrumentet giver anledning til, fra den lange liste i rammeafgørelsens artikel 13.

Artikel 10, stk. 1, i forslaget begrænser grundene til afslag til fire tilfælde.

- Den første grund (litra a)) vedrører immuniteter eller privilegier ifølge fuldbyrdelsesstatens lovgivning. Det skal forstås således, at fuldbyrdelsesmyndigheden, hvis der er sandsynlighed for, at immuniteterne eller privilegierne ophæves inden for en rimelig tid, i stedet kan beslutte at udsætte fuldbyrdelsen i henhold til artikel 14.
- Den anden grund er overtaget fra artikel 13, stk. 1, litra g), i rammeafgørelsen om en europæisk bevissikringskendelse. Den giver mulighed for at afslå at fuldbyrde den europæiske efterforskningskendelse, "hvis fuldbyrdelsen i et specifikt tilfælde vil skade vigtige nationale sikkerhedsinteresser, bringe informationskilden i fare eller medføre anvendelse af klassificerede oplysninger vedrørende specifikke efterretningsaktiviteter". En sådan grund kan kun påberåbes fra sag til sag.

- Den tredje grund er knyttet til reglen om, at det er udstedelsesmyndigheden, der træffer afgørelse om den foranstaltning, der skal fuldbyrdes, og til den fleksibilitet, der er nødvendig for, at denne bestemmelse kan fungere. Det fastsættes i artikel 9, stk. 1, litra a) og b), at fuldbyrdelsesmyndigheden har mulighed for at anvende en anden foranstaltning end den, der er nævnt i den europæiske efterforskningskendelse, hvis den pågældende foranstaltning ikke findes i henhold til lovgivningen i fuldbyrdelsesstaten, eller hvis foranstaltningen er begrænset til en liste eller kategori af lovovertrædelser, der ikke omfatter den lovovertrædelse, der er nævnt i den europæiske efterforskningskendelse. Men der vil ikke altid være en sådan alternativ foranstaltning. Hvis der ikke er nogen alternativ foranstaltning, kan der gives afslag på at fuldbyrde den europæiske efterforskningskendelse (artikel 10, stk. 1, litra c)).
- Den fjerde grund til afslag vedrører den omstændighed, at den europæiske efterforskningskendelse kan anvendes til at fremskaffe bevismateriale ikke alene i straffesager, men også i visse administrative sager, som indeholder et strafferetligt aspekt (artikel 4). Det er ikke rimeligt at kombinere denne anvendelse på administrative sager, som også findes i rammeafgørelsen om en europæisk bevissikringskendelse, med en udvidelse til at omfatte alle efterforskningsforanstaltninger. Fuldbyrdelsesstaten bør i den forbindelse have et vist spillerum. Derfor er udstedelsen af en europæisk efterforskningskendelse i en administrativ sag og ikke i en straffesag nævnt som en mulig grund til afslag.

Artikel 10, stk. 2, fremhæver, at de involverede myndigheder skal høre hinanden på passende måde.

Artikel 11: Frister for anerkendelse eller fuldbyrdelse

Det er indlysende, at det er nødvendigt at fremskynde proceduren og undgå unødige forsinkelser. I mange tilfælde fører samarbejdet mellem de berørte myndigheder, særlig gennem direkte kontakter, til effektiv og hurtig fuldbyrdelse af en anmodning om gensidig retshjælp, men det er samtidig velkendt, at anmodningen i alt for mange tilfælde slet ikke besvares eller behandles uacceptabelt langsomt.

Artikel 4, stk. 4, i EU's 2000-konvention om gensidig retshjælp gav allerede en vis forbedring ved at gøre det obligatorisk at kontakte den anmodende myndighed og oplyse den om, hvor lang tid fuldbyrdelsen forventes at ville tage, hvis den anmodede myndighed ved, at den ikke vil kunne overholde fristerne i anmodningen. Der var imidlertid ikke nogen obligatorisk bestemmelse om procedurens længde.

Rammeafgørelsen om en europæisk bevissikringskendelse foreslog derimod nogle klare frister, nemlig 30 dage til at anerkende den europæiske bevissikringskendelse og yderligere 30 dage til at udføre selve foranstaltningen, dog med mulighed for at fravige disse regler (artikel 15). Fremgangsmåden i det foreliggende forslag bygger delvis på denne løsning.

Forslaget ventes dog at give en væsentlig forbedring, ved at der indsættes et nyt princip om, at "afgørelsen om anerkendelse eller fuldbyrdelse træffes, og efterforskningsforanstaltningen gennemføres, med samme hurtighed og prioritet som i et lignende nationalt tilfælde". De fleste af de nuværende forsinkelser bør kunne undgås, hvis dette princip overholdes, således som det bør være tilfældet i et fælles område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Princippet er her udformet som en juridisk forpligtelse i artikel 11, stk. 1, og danner grundlag for denne bestemmelse om frister for anerkendelse eller fuldbyrdelse. De øvrige bestemmelser er indsat som supplement til dette princip.

Bestemmelserne omfatter specifikke frister, men det fastsættes i artikel 11, stk. 2, at fuldbyrdelsesmyndigheden bør bestræbe sig på at fuldbyrde den europæiske efterforskningskendelse inden for en endnu kortere frist, hvis der er anmodet herom i efterforskningskendelsen. Der gives også udtrykkeligt mulighed for, at udstedelsesmyndigheden kan anføre, at foranstaltningen skal udføres på en særlig dato. Det kan for eksempel være nyttigt, hvis lokaler skal ransages samtidigt på flere forskellige adresser.

Artikel 11, stk. 3, overtager den frist på 30 dage, der allerede findes i rammeafgørelsen om en europæisk bevissikringskendelse (artikel 15, stk. 2), for afgørelsen om anerkendelse eller fuldbyrdelse af den europæiske efterforskningskendelse. Artikel 11, stk. 5, giver ligesom i rammeafgørelsen om en europæisk bevissikringskendelse en vis fleksibilitet, således afgørelsen kan udsættes, men bestemmelsen er strengere end rammeafgørelsen om en europæisk bevissikringskendelse, eftersom det bestemmes, at afgørelsen under alle omstændigheder skal træffes inden for en samlet frist på 60 dage, hvorimod der ikke var nogen frist i det tidligere instrument.

Artikel 11, stk. 4, opretholder ligeledes en frist for udførelse af selve foranstaltningen. Men da anvendelsesområdet er meget bredere (den europæiske bevissikringskendelse omfattede kun allerede eksisterende bevismateriale), forlænges fristen på 60 dage i rammeafgørelsen om en europæisk bevissikringskendelse til 90 dage i det foreliggende forslag. Det er også muligt at forlænge denne periode ubegrænset. Det bør være muligt inden for en frist på mellem 30 og 60 dage at træffe afgørelse om, hvorvidt den europæiske efterforskningskendelse kan fuldbyrdes, ligesom foranstaltningen bør kunne udføres inden for tre måneder, men samtidig gør det brede anvendelsesområde for den europæiske efterforskningskendelse for så vidt angår de omfattede efterforskningsforanstaltninger det nødvendigt at give større fleksibilitet.

Artikel 12: Overførelse af bevismateriale

Forslagets artikel 12, der omhandler overførelse af bevismateriale, er baseret på artikel 15, stk. 5 og 6, i rammeafgørelsen om en europæisk bevissikringskendelse. Det indsamlede bevismateriale skal uden unødigt forsinkelse overføres til udstedelsesmyndigheden, og fuldbyrdelsesmyndigheden kan kræve bevismaterialet tilbageleveret til fuldbyrdelsesstaten, når udstedelsesstaten ikke længere har brug for det. Det fastsættes i artikel 12, stk. 1, at udstedelsesmyndigheden kan kræve, at bevismaterialet omgående overføres til de myndigheder, som er til stede ved fuldbyrdelsen af den europæiske efterforskningskendelse. Fuldbyrdesmyndigheden skal efterkomme dette krav, hvis det er muligt i henhold til dens nationale lovgivning.

Artikel 13: Retsmidler

Det fastsættes i artikel 13, at retsmidler stilles til rådighed for de berørte parter i overensstemmelse med national lovgivning. Eftersom forslaget indeholder en generel ordning og ikke sonderer mellem forskellige typer efterforskningsforanstaltninger, bør der ikke i dette forslag være nogen enkelt ordning for retsmidler. Det er imidlertid ud fra princippet om gensidig anerkendelse nødvendigt at forhindre, at vægtige grunde for afsigelse af den europæiske efterforskningskendelse anfægtes ved appel for en domstol i fuldbyrdelsesstaten.

Artikel 14: Grunde til at udsætte anerkendelsen eller fuldbyrdelsen

Artikel 14 indeholder en standardformulering fra instrumenterne vedrørende gensidig anerkendelse, som gør det muligt at udsætte anerkendelsen eller fuldbyrdelsen af en europæisk efterforskningskendelse. Udsættelse er mulig, hvis fuldbyrdelse af den europæiske efterforskningskendelse ville påvirke en igangværende strafferetlig efterforskning eller retsforfølgning, eller hvis det pågældende bevismateriale allerede anvendes i forbindelse med andre straffesager. Udsættelsen skal være så kortvarig som muligt.

Artikel 15: Pligt til underretning

Forslaget skal finde den rette balance mellem forenkling af proceduren (så der undgås unødige administrative skridt) og passende underretning af udstedelsesmyndigheden om status i proceduren i fuldbyrdelsesstaten.

Artikel 15, stk. 1, sikrer, at udstedelsesmyndigheden senest en uge efter modtagelsen af den europæiske efterforskningskendelse får grundlæggende oplysninger om den fuldbyrdelsesmyndighed, der står for proceduren. Oplysningerne skal bekræfte, at den europæiske efterforskningskendelse er modtaget, og at proceduren er sat i gang. De skal også gøre det muligt for udstedelsesmyndigheden at kontakte fuldbyrdelsesmyndigheden direkte for eksempel for at supplere den europæiske efterforskningskendelse med yderligere foranstaltninger, der skal fuldbyrdes, eller med yderligere oplysninger.

Artikel 15, stk. 2, omhandler andre tilfælde, hvor fuldbyrdelsesmyndigheden har pligt til at underrette udstedelsesmyndigheden under proceduren. Dette omfatter oplysninger om, at den europæiske efterforskningsordre er ufuldstændig eller åbenlyst ukorrekt, at der eventuelt er behov for yderligere efterforskning, at de formkrav og procedurer, som udstedelsesmyndigheden har angivet, ikke kan opfyldes, eller at fuldbyrdelsen af den europæiske efterforskningskendelse er blevet afslået eller udsat.

Artikel 16 og 17: Ansvar for embedsmænd

Der er en række tilfælde, hvor embedsmænd fra udstedelsesstaten kan være til stede i fuldbyrdelsesstaten under fuldbyrdelsen af en europæisk efterforskningskendelse. Artikel 8, stk. 3, giver udtrykkeligt mulighed for en sådan tilstedeværelse, som imidlertid også kan forekomme i forbindelse med agentvirksomhed eller kontrollerede leverancer. Det er derfor nødvendigt med bestemmelser om civilretligt og strafferetligt ansvar. Artikel 16 og 17 er baseret på artikel 15 og 16 i EU's 2000-konvention om gensidig retshjælp, som stammer fra artikel 42 og 43 i Schengenkonventionen af 1990.

Artikel 16 omhandler strafbare handlinger, der begås mod eller af embedsmænd fra udstedelsesstaten, og sidestiller dem med embedsmænd fra fuldbyrdelsesstaten.

Bestemmelserne om civilretligt ansvar findes i artikel 17. Som anført i den forklarende rapport vedrørende EU's 2000-konvention om gensidig retshjælp, under artikel 16, har artiklen *til formål at fastlægge retningslinjerne for udbetaling af erstatning for skader, der forvoldes i forbindelse med opgaver, som udføres af en medlemsstats embedsmænd på en anden medlemsstats område (...). Den grundlæggende regel er, at en medlemsstat er ansvarlig for enhver skade, der forvoldes af dens embedsmænd under sådanne operationer. Dog skal den medlemsstat, på hvis område skaden er forvoldt, i første omgang udbetale erstatning for en sådan skade på samme måde, som hvis den var forvoldt af dens egne embedsmænd. Den anden medlemsstat skal derefter godtgøre hele den erstatning, som er udbetalt til skadelidte eller til personer, der har fremsat erstatningskrav på deres vegne. Bortset fra denne godtgørelse og de erstatningskrav, der måtte gøres gældende over for tredjemand, f.eks. de embedsmænd, der udførte operationerne, kan den medlemsstat, på hvis område skaden er forvoldt, ikke gøre krav på yderligere godtgørelser.*

Artikel 18: Fortrolig behandling af oplysninger

De fleste europæiske efterforskningskendelser vil indeholde oplysninger, som det er nødvendigt at beskytte af hensyn til efterforskningen. Det samme gælder for oplysninger, der skal overføres som en del af det bevismateriale, der indsamles under fuldbyrdelsen af en europæisk efterforskningskendelse. Artikel 18, stk. 1, 2 og 3, tager udgangspunkt i artikel 33 i konventionen af 8. november 1990

om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold. De pålægger medlemsstaterne at træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at både udstedelsesmyndigheden og fuldbyrdelsesmyndigheden holder oplysningerne fortrolige og underretter hinanden, hvis kravet om fortrolighed ikke kan opfyldes fuldt ud.

Artikel 18, stk. 4, er baseret på artikel 4 i EU's 2001-protokol om gensidig retshjælp. Stykket omhandler specifikt europæiske efterforskningskendelser, der har til formål at indhente bankoplysninger (jf. artikel 23, 24 og 25). Artikel 18, stk. 4, pålægger medlemsstaterne at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at banker ikke meddeler den berørte bankkunde eller tredjemand, at der foretages en efterforskning.

Kapitel IV: Specifikke bestemmelser om visse efterforskningsforanstaltninger

Dette instrument giver en enkelt ordning for bevisoptagelse. Det er imidlertid nødvendigt med supplerende bestemmelser om visse typer efterforskningsforanstaltninger, som bør indgå i den europæiske efterforskningskendelse. De fleste af disse foranstaltninger er omhandlet i en række artikler i EU's 2000-konvention om gensidig retshjælp og EU's 2001-protokol om gensidig retshjælp. De pågældende artikler er blevet brugt som grundlag for det nye instrument. Formålet med at indarbejde disse bestemmelser i instrumentet er især at gøre det mere detaljeret end den generelle ordning. Der gøres også visse undtagelser fra den generelle ordning i form af supplerende grunde til afslag.

Artikel 19: Midlertidig overførsel til udstedelsesstaten af varetægtsfængslede med henblik på efterforskning

Artikel 19 vedrører det tilfælde, hvor udstedelsesmyndigheden ønsker, at en varetægtsfængslet i fuldbyrdelsesstaten er til stede i udstedelsesstaten. Dette tilfælde er omhandlet i artikel 11 i 1959-konventionen om gensidig retshjælp. Selv om artikel 11 i 1959-konventionen om gensidig retshjælp findes i konventionens kapitel III, som ikke direkte vedrører fremskaffelse af bevismateriale, medtages denne form for overførsel i instrumentet vedrørende den europæiske efterforskningskendelse, fordi afgørelsen om overførsel træffes for senere at kunne udføre en efterforskningsforanstaltning. Formålet er for eksempel at sikre, at den pågældende vil være til rådighed for afhøring i udstedelsesstaten.

Artikel 19, stk. 2, indeholder nogle grunde at afslå anerkendelse, som supplerer dem, der er anført i artikel 10 i den generelle ordning for den europæiske efterforskningskendelse. Disse supplerende grunde, der er baseret på artikel 11 i 1959-konventionen om gensidig retshjælp, vedrører følgende tilfælde: den varetægtsfængslede giver ikke sit samtykke, hans tilstedeværelse er nødvendig i en verserende sag på den anmodede parts område, og overførsel kan tænkes at forlænge hans tilbageholdelse.

Artikel 19, stk. 3-8, kræver ingen særlige bemærkninger. Det fastsættes i artikel 19, stk. 9, at omkostninger i forbindelse med overførslen afholdes af udstedelsesstaten, ligesom det allerede er tilfældet i henhold til artikel 20 i 1959-konventionen om gensidig retshjælp.

Artikel 20: Midlertidig overførsel til fuldbyrdelsesstaten af varetægtsfængslede med henblik på efterforskning

Artikel 20, som er baseret på artikel 9 i 2000-konventionen om gensidig retshjælp, vedrører også overførsel af varetægtsfængslede. Men medens artikel 19 dækker det tilfælde, hvor den pågældende er varetægtsfængslet i fuldbyrdelsesstaten og skal overføres til udstedelsesstaten, vedrører artikel 20 varetægtsfængslede i udstedelsesstaten, som ønskes overført til fuldbyrdelsesstaten. En sådan overførsel kan for eksempel være nødvendig for at tage mistænkte med til gerningsstedet (hvis lovovertrædelsen er begået i fuldbyrdelsesstaten).

Artikel 20, stk. 2, indeholder nogle grunde at afslå anerkendelse, som er baseret på artikel 9 i EU's 2000-konvention om gensidig retshjælp og supplerer dem, der er anført i artikel 10 i den generelle ordning for den europæiske efterforskningskendelse. Den første supplerende grund vedrører det forhold, at det i nogle medlemsstater er vigtigt, at den berørte person giver sit samtykke forud for overførslen. Den anden supplerende grund vedrører det tilfælde, hvor der ikke er enighed mellem myndighederne om ordningen for den midlertidige overførsel.

Artikel 20, stk. 3 og 4, vedrører samtykke fra den, der skal overføres. Ligesom i EU's 2000-konvention om gensidig retshjælp afhænger det af det berørte medlemsstaters nationale lovgivning, om der kræves samtykke. Hver medlemsstat kan angive, at samtykke altid vil blive krævet eller vil blive krævet på visse betingelser. I henhold til artikel 28, stk. 1, litra d), skal dette krav eller disse betingelser meddeles til Kommissionen, så udstedelsesstaten kender dem, før den afsiger en europæisk efterforskningskendelse.

Artikel 20, stk. 5, kræver ikke yderligere forklaring.

Artikel 20, stk. 6, gentager princippet i artikel 19, stk. 9, men præciserer, eftersom den pågældende i dette tilfælde skal tilbageholdes i fuldbyrdelsesstaten, at omkostninger afholdt af udstedelsesstaten - f.eks. til transport af den berørte person - ikke dækker omkostninger i forbindelse med tilbageholdelsen af personen i fuldbyrdelsesstaten.

Artikel 21: Afhøring via videokonference

Artikel 21 er baseret på artikel 10 i EU's 2000-konvention om gensidig retshjælp og forklaringerne i det følgende er også i vid udstrækning overtaget fra den forklarende rapport vedrørende EU's 2000-konvention om gensidig retshjælp.

Som forklaret i nævnte rapport har udviklingen af ny teknologi har gjort det muligt for en person i ét land at kommunikere med en person i et andet land gennem en direkte videoforbindelse.

Artikel 21 skal danne grundlag for og lette brugen af denne fremgangsmåde med henblik på at overvinde de problemer, der kan opstå i straffesager, hvis en person opholder sig i én medlemsstat og den pågældendes tilstedeværelse under en afhøring i en anden medlemsstat ikke er hensigtsmæssig eller ikke er mulig. Artiklen gælder generelt for afhøring af sagkyndige og vidner, men kan under særlige omstændigheder, der er nævnt i artikel 21, stk. 10, også finde anvendelse ved afhøring af en tiltalt.

Artikel 21, stk. 1, fastsætter, at en europæisk efterforskningskendelse kan udstedes i udstedelsesstaten med henblik på at anvende videokonference til at afhøre en person, der befinder sig i fuldbyrdelsesstaten. En sådan europæisk efterforskningskendelse kan udstedes, hvis udstedelsesmyndigheden kræver, at den pågældende person afhøres som vidne eller ekspert, og det ikke er hensigtsmæssigt eller muligt for vedkommende at begive sig til den pågældende stat for at blive afhørt. Udtrykket "ikke hensigtsmæssigt" kan f.eks. dække tilfælde, hvor vidnet er særlig ungt eller særlig gammelt eller svækket af sygdom; udtrykket "ikke muligt" kan f.eks. være situationer, hvor vidnet ville blive bragt i alvorlig fare ved at møde personligt frem i udstedelsesstaten.

Det er i princippet obligatorisk at udstede den europæiske efterforskningskendelse, men ligesom i EU's 2000-konvention om gensidig retshjælp kan det afslås, hvis det ville være i modstrid med de grundlæggende retsprincipper i fuldbyrdelsesstaten. Dette er en yderligere grund til at afslå anerkendelse ud over dem, der er anført i artikel 10, stk. 1, som led i den almindelige ordning for den europæiske efterforskningskendelse (artikel 21, stk. 2). I den forbindelse indebærer udtrykket "grundlæggende retsprincipper", at fuldbyrdelse af den europæiske efterforskningskendelse ikke må afslås alene med den begrundelse, at der i fuldbyrdelsesstatens nationale ret ikke er hjemmel til at afhøre vidner og sagkyndige ved hjælp af videokonference, eller at en eller flere nærmere betingelser i national ret vedrørende afhøring ved hjælp af videokonference ikke er opfyldt (se begrundelsen til EU's 2000-konvention om gensidig retshjælp).

Artikel 21, stk. 2, fastsætter også, at fuldbyrdelsen kan afslås, hvis fuldbyrdelsesstaten ikke har de tekniske midler til videokonference, men artikel 21, stk. 3, præciserer, at disse hjælpemidler kan stilles til rådighed af udstedelsesstaten.

I henhold til artikel 21, stk. 4, finder forpligtelsen i artikel 10, stk. 2, til at høre udstedelsesmyndigheden anvendelse i tilfælde, hvor fuldbyrdelsesmyndigheden agter at gøre brug af en af de yderligere grunde, der vedrører grundlæggende retsprincipper eller mangel på tekniske midler.

Afhøring via videokonference er baseret på det forhold, at det ikke er ønskeligt eller muligt for vidnet eller den sagkyndige at give personligt møde (artikel 21, stk. 1). Den europæiske efterforskningskendelse skal anføre grundene hertil. Det er imidlertid helt op til udstedelsesstaten at vurdere de relevante omstændigheder (artikel 21, stk. 5).

De regler, der skal iagttages, når en afhøring finder sted via videokonference, er beskrevet i artikel 21, stk. 6.

- I henhold til litra a) skal en judiciel myndighed fra fuldbyrdelsesstaten være til stede og om nødvendigt gribe ind for bl.a. at sikre, at de grundlæggende retsprincipper i denne medlemsstat ikke overtrædes under en afhøring.
- I henhold til litra b) aftaler de relevante kompetente myndigheder om nødvendigt foranstaltninger med henblik på at beskytte den person, der skal afhøres. Dette kan omfatte anvendelse af en hvilken som helst lovbestemmelse, der måtte findes i udstedelsesstaten vedrørende beskyttelse af personer, der skal afhøres.
- I henhold til litra c) skal afhøringen foretages direkte af eller under ledelse af udstedelsesstatens judicielle myndighed i overensstemmelse med dens nationale lovgivning.

- Med forbehold af litra e) må den person, der skal afhøres via videokonference, ikke have færre rettigheder, end han ville have haft, hvis han deltog i en afhøring i udstedelsesstaten.
- Derudover fastsætter litra d), at fuldbyrdelsesmyndigheden skal stille en tolk til rådighed for den person, der skal afhøres, hvis det er nødvendigt og ønskes af udstedelsesstaten eller den pågældende person.
- Litra e) indeholder en beskyttelsesklausul, ifølge hvilken den pågældende person kan påberåbe sig enhver ret til at nægte at afgive forklaring, som måtte være hjemlet i enten fuldbyrdelsesstatens eller udstedelsesstatens nationale ret. Når en sådan ret påberåbes, skal der træffes afgørelse af den judicielle myndighed, der skal gennemføre afhøringen, uden at dette selvfølgelig berører pligten for den judicielle myndighed fra fuldbyrdelsesstaten til at træffe de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af afhøringen i overensstemmelse med de grundlæggende retsprincipper i dens nationale lovgivning. De relevante judicielle myndigheder bør høre hinanden i forbindelse med en eventuel påberåbelse af retten til at nægte at afgive forklaring ved en afhøring.

I henhold til artikel 21, stk. 7, skal den judicielle myndighed i fuldbyrdelsesstaten udarbejde et protokollat for en afhøring via videokonference og fremsende det til udstedelsesstaten. Stykket beskriver, hvilke oplysninger der skal indgå i protokollatet. Det angår ikke indholdet af afhøringen. Det bør imidlertid også bemærkes, at de berørte medlemsstater, med udgangspunkt i behovet for at sikre beskyttelsen af de relevante personer, herunder andre deltagere i fuldbyrdelsesstaten end den person, der skal afhøres, og med forbehold af deres nationale lovgivning, kan aftale nærmere med hensyn til protokollatet. I den forbindelse kunne det f.eks. aftales, at navnene på visse personer, der var til stede i fuldbyrdelsesstaten ved afhøringen, ikke anføres i protokollatet, men deres funktioner bør anføres, hvor det er relevant.

På baggrund af de betydelige omkostninger, der kan være tale om, fastsætter artikel 21, stk. 8, den regel, at udstedelsesstaten godtgør fuldbyrdelsesstaten visse udgifter i forbindelse med en afhøring via videokonference. Det overlades dog helt til fuldbyrdelsesstaten helt eller delvis at give afkald på sådanne godtgørelser.

I artikel 21, stk. 9, fastsættes det, at såfremt en person under en afhøring via videokonference nægter at afgive forklaring eller afgiver falsk forklaring, skal fuldbyrdelsesstaten kunne behandle denne person på samme måde, som hvis den pågældende gav møde under en afhøring, der blev foretaget efter dens egne nationale retsplejeregler. Dette skyldes, at pligten til at vidne under en afhøring via videokonference ifølge dette stykke afgøres efter fuldbyrdelsesstatens ret. Dette stykke tager navnlig sigte på at sikre, at et vidne, som ikke efterkommer en pligt til at afgive forklaring, drages til ansvar for sine handlinger på samme måde som i en national retssag, hvor der ikke anvendes videokonference. Når de i stk. 9 omhandlede problemer opstår, kan udstedelses- og fuldbyrdelsesmyndigheden tale med hinanden om, hvordan stykkes skal anvendes. Dette vil normalt indebære, at den myndighed i udstedelsesstaten, der gennemfører afhøringen, snarest muligt giver fuldbyrdelsesmyndigheden de oplysninger, der er nødvendige for, at sidstnævnte kan træffe passende foranstaltninger over for vidnet eller den sagkyndige.

Artikel 21, stk. 10, giver medlemsstaterne mulighed for at udvide anvendelsen af denne artikel til også at gælde videokonferenceafhøringer, der omfatter tiltalte. I EU's 2000-konvention om gensidig retshjælp var dette kun en mulighed med fuld opretholdelse af medlemsstaternes manøvremargen. En ikke-bindende bestemmelse vil ikke være forenelig med det foreliggende forslag. Flexibiliteten sikres dog gennem yderligere grunde til afslag, nemlig at den tiltalte ikke giver sig samtykke til at blive afhørt via videokonference, og at fuldbyrdelsen af den europæiske efterforskningskendelse er i modstrid med lovgivningen i fuldbyrdelsesstaten.

Artikel 22: Afhøring ved hjælp af telefonkonference

Artikel 22 er baseret på artikel 11 i EU's 2000-konvention om gensidig retshjælp. Som forklaret i nævnte rapport udgør afhøring ved hjælp af telefonkonference endnu et område, hvor telekommunikationsmidler kan benyttes inden for området gensidig bistand. Sådanne afhøringer kan være særlig nyttige i situationer, hvor der f.eks. er behov for en udtalelse fra et vidne om et rutinespørgsmål. Desuden kan de arrangeres og gennemføres ret let og økonomisk. Denne artikel beskriver de

ordninger, der skal gælde mellem medlemsstaterne i forbindelse med anmodninger om afhøringer ved hjælp af telefonkonference. Det bør imidlertid bemærkes, at det på ingen måde er hensigten med artikel 22 at undergrave den praksis, der findes i nogle medlemsstater, hvorved en person afhøres som et vidne pr. telefon fra udlandet, eventuelt på konsulær grund, uden medvirken af den medlemsstat, hvor vedkommende befinder sig.

Artikel 22, stk. 1, fastsætter, at den europæiske efterforskningskendelse kan udstedes for at gennemføre en afhøring via telefonkonference, når en person, der skal afhøres som vidne eller sagkyndig af en judiciel myndighed i en medlemsstat, befinder sig i en anden medlemsstat.

Artikel 22, stk. 2, fastsætter to grunde til afslag ud over dem, der er anført i artikel 10, stk. 1. Det kan afslås at fuldbyrde en europæisk efterforskningskendelse, der er udstedt for at gennemføre en telefonkonference, hvis anvendelsen af telefonkonference er i modstrid med de grundlæggende principper i lovgivningen i fuldbyrdelsesstaten, og hvis vidnet eller den sagkyndige ikke er enig i, at høringen finder sted ved hjælp af denne metode. I henhold til stk. 4 kan fuldbyrdelsesstaten, for så vidt angår de praktiske ordninger i forbindelse med afhøringen, kræve, at afhøringen gennemføres i henhold til bestemmelserne i artikel 21, stk. 6 og 9, i det omfang disse finder anvendelse.

Artikel 21, stk. 8, anvendes automatisk, medmindre medlemsstaterne aftaler andet.

Artikel 23: Oplysninger om bankkonti

Artikel 23-25 er baseret på artikel 1-3 i EU's 2001-protokol om gensidig retshjælp, der omhandler bankoplysninger. Hver artikel omhandler en af følgende tre foranstaltninger: indhentning af oplysninger om bankkonti (artikel 23), indhentning af oplysninger om tidligere foretagne banktransaktioner (artikel 24) og vedvarende overvågning af fremtidige banktransaktioner (artikel 25). Følgende forklaringer er også i vidt omfang kopieret fra den forklarende rapport til EU's 2001-protokol om gensidig retshjælp.

Artikel 23 omfatter de europæiske efterforskningskendelser, der udstedes for at indhente oplysninger om bankkonti, som indehaves eller kontrolleres af en fysisk eller juridisk person. Forpligtelsen i artikel 23, stk. 2, går også ud på at kunne opspore bankkonti på hele fuldbyrdelsesstatens område. Dette stykke forpligter ikke medlemsstaterne til at oprette et centraliseret register over bankkonti, men overlader det til hver enkelt medlemsstat at afgøre, hvordan den vil efterleve bestemmelsen på en effektiv måde. Hvis det lykkes fuldbyrdelsesmyndigheden at opspore eventuelle bankkonti på sit område, har den pligt til at meddele udstedelsesstaten kontonumre og alle nærmere oplysninger i forbindelse hermed.

Artikel 23 er begrænset til oplysninger om bankkonti, der indehaves eller kontrolleres af en fysisk eller juridisk person, der er genstand for en strafferetlig efterforskning. Konti, som disse personer har fuldmagt til, er under visse omstændigheder også omfattet (artikel 23, stk. 3).

Konti, der kontrolleres *af* den person, der er genstand for en efterforskning, omfatter bankkonti, som denne person er den reelle ejer af, og dette gælder, hvad enten de pågældende konti indehaves af en fysisk person, en juridisk person eller en enhed, der optræder som eller handler på vegne af trustere eller andre instrumenter til forvaltning af en fond med særligt formål, hvis stiftere eller nydelsesberettigede ikke kendes. Begrebet reel ejer er defineret i artikel 3, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme¹.

Konti, som den person, der er part i en sag, har fuldmagt til, er som sådanne omfattet af begrebet konti, der "kontrolleres" af personen, men for sådanne konti gælder der en særlig bestemmelse (artikel 23, stk. 3). De er ikke automatisk omfattet. Det forudsætter, at udstedelsesmyndigheden specielt har nævnt behovet for sådanne oplysninger i den europæiske efterforskningskendelse. Desuden forudsætter det, at der kan fremskaffes oplysninger inden for en rimelig tid. Dette udtryk medfører en forpligtelse for fuldbyrdelsesmyndigheden ikke til at gøre enhver indsats, uanset hvor dyrt og tidkrævende det kan være at indsamle oplysningerne, men til at gøre en indsats i form af anvendelse af midler, der står i rimeligt forhold til, hvor vigtig sagen er, og hvor meget den haster. Fuldbyrdelsesmyndigheden skal være i stand til at foretage denne vurdering på grundlag af de oplysninger,

¹ EUT L 309 af 25.11.2005, s. 15.

som udstedelsesmyndigheden skal give i henhold til artikel 23, stk. 6. En af grundene til disse begrænsninger er, at oplysninger vedrørende fuldmagt ofte er vanskeligere at få adgang til, selv om "banken ligger inde med" dem. F.eks. kan det forekomme, at sådanne oplysninger ikke er tilgængelige via edb-systemet i bankens hovedsæde, men skal findes i bankens filialer. I nogle tilfælde findes de ønskede oplysninger måske kun i sagsakter og ikke på edb.

Det fremgår af artikel 23, stk. 4, at forpligtelsen til at give oplysninger kun finder anvendelse, i det omfang den kontoførende bank ligger inde med oplysningerne. Forslaget pålægger altså ikke medlemsstaterne eller bankerne nye forpligtelser til at opbevare oplysninger om bankkonti.

Artikel 23, stk. 5, der er baseret på begrænsningen i artikel 1 i EU's 2001-protokol om gensidig retshjælp, giver mulighed for at afslå at fuldbyrde en europæisk efterforskningskendelse, hvis den pågældende lovovertrædelse ikke er omfattet af de kategorier, der er nævnt i bestemmelsen.

Artikel 23, stk. 6, kræver, at udstedelsesmyndigheden anfører bestemte oplysninger i den europæiske efterforskningskendelse. Hensigten er om muligt at begrænse den europæiske efterforskningskendelse til bestemte banker og/eller konti og at gøre det lettere at fuldbyrde kendelsen. Stykket pålægger udstedelsesmyndigheden en forpligtelse til omhyggeligt at overveje, om oplysningerne "sandsynligvis vil være af væsentlig værdi for efterforskningen af lovovertrædelsen", og til udtrykkeligt at oplyse dette i den europæiske efterforskningskendelse og også til omhyggeligt at overveje, hvilken eller hvilke medlemsstater kendelsen skal sendes til. Dette stykke indebærer, at udstedelsesmyndigheden ikke kan benytte denne foranstaltning som et middel til at "fiske" efter oplysninger fra en hvilken som helst medlemsstat - eller dem alle - men skal stille den europæiske efterforskningskendelse til en medlemsstat, der sandsynligvis vil være i stand til at give de ønskede oplysninger. Bestemmelsen giver dog ikke fuldbyrdelsesmyndigheden mulighed for at forhøre sig om, hvorvidt de ønskede oplysninger vil være af væsentlig værdi for den pågældende efterforskning i henhold til første led i dette stykke.

Den europæiske efterforskningskendelse bør også indeholde oplysninger om de banker, som formodes at føre relevante konti, hvis sådanne oplysninger foreligger. Det følger heraf, at udstedelsesmyndigheden bør søge at begrænse den europæiske efterforskningskendelse til bestemte kontotyper alene og/eller til konti, der føres af visse banker alene. Fuldbyrdelesmyndigheden vil således kunne begrænse fuldbyrdelsen af den europæiske efterforskningskendelse tilsvarende. Udstedelsesmyndigheden skal også give fuldbyrdelesmyndigheden alle andre oplysninger, der kan lette fuldbyrdelsen af den europæiske efterforskningskendelse.

Artikel 24: Oplysninger om banktransaktioner

Artikel 24 vedrører de europæiske efterforskningskendelser, der udstedes for at indhente oplysninger om bankkonti eller tidligere foretagne banktransaktioner. Den er baseret på artikel 2 i EU's 2001-protokol om gensidig retshjælp. Der er en forbindelse mellem artikel 23 og artikel 24, idet udstedelsesmyndigheden kan have fået oplysningerne om kontoen ved hjælp af foranstaltningen i artikel 23 og derefter kan bede om oplysninger om banktransaktioner, der er foretaget på kontoen. Foranstaltningen kan dog også stå alene og kan også besluttes i forbindelse med en bankkonto, som efterforskningsmyndighederne i udstedelsesstaten har fået kendskab til ad anden vej.

Stk. 24, stk. 1, omtaler ikke - som artikel 23 - konti, der er knyttet til en person, der er genstand for en strafferetlig efterforskning. Heraf fremgår det, at den europæiske efterforskningskendelse kan omfatte konti, der indehaves af tredjemand, som ikke selv er genstand for en strafferetlig efterforskning, men hvis konti på en eller anden måde har forbindelse til en strafferetlig efterforskning. Udstedelsesstaten skal give oplysninger om en sådan forbindelse i den europæiske efterforskningskendelse. Et praktisk eksempel er den situation, hvor en uskyldig og helt intetanende persons konto benyttes som "transportmiddel" mellem to konti, der indehaves af den mistænkte, for at skabe forvirring og skjule transaktionen. I henhold til artikel 24 kan udstedelsesmyndigheden få oplysninger om alle transaktioner til eller fra en sådan konto.

De transaktioner, der skal gives oplysninger om, er dem, der har fundet sted i et nærmere angivet tidsrum via en eller flere konti angivet i den europæiske efterforskningskendelse. De oplysninger, der skal fremsendes ved fuldbyrdelsen af en sådan europæisk efterforskningskendelse, omfatter

også "udførlige oplysninger om afsender- eller modtagerkonti" (artikel 24, stk. 1). Det er derfor ikke nok, at fuldbyrdelsesmyndigheden som svar på den europæiske efterforskningskendelse giver oplysninger om, at et vist beløb er blevet sendt til/fra kontoen eller fra/til en anden konto på en bestemt dato, den skal også give udstedelsesmyndigheden oplysninger om afsender- og modtagerkontoen, dvs. kontonummer og andre detaljer, der gør det muligt for udstedelsesmyndigheden at gå videre med en europæisk efterforskningskendelse vedrørende denne konto. Udstedelsesmyndigheden vil således kunne spore pengebevægelserne fra konto til konto.

Artikel 24, stk. 2, svarer til artikel 23, stk. 2. Se bemærkningerne til denne bestemmelse ovenfor.

Artikel 24, stk. 3, svarer til artikel 23, stk. 4. Se bemærkningerne til denne bestemmelse ovenfor.

Artikel 24, stk. 4, svarer til artikel 23, stk. 6, første led, men er mindre streng, da europæiske efterforskningskendelser udstedt i henhold til artikel 24 ifølge deres natur er mere specifikke end kendelser i henhold til stk. 23.

Artikel 25: Overvågning af banktransaktioner

Overvågning af fremtidige banktransaktioner er en foranstaltning, der allerede er omfattet af artikel 3 i EU's 2001-protokol om gensidig retshjælp. Som det imidlertid er anført i den forklarende rapport til nævnte protokol, har "*medlemsstaterne i henhold til [denne] artikel kun [...] pligt til at indføre ordningen - de skal kunne yde retshjælp på anmodning - men det overlades til de enkelte medlemsstater at beslutte, om og under hvilke omstændigheder der kan ydes retshjælp i et nærmere bestemt tilfælde*".

En så bred manøvremargen er ikke i overensstemmelse med den aktuelle udvikling i det retlige samarbejde i EU, navnlig i henhold til princippet om gensidig anerkendelse. Selv om artikel 25 i det foreliggende forslag i høj grad er baseret på artikel 3 i EU's 2001-protokol om gensidig retshjælp, er den derfor til en vis grad forskellig herfra.

Der er dog taget hensyn til foranstaltningens specifikke og følsomme karakter, og forslaget indeholder den nødvendige fleksibilitet i denne henseende. Denne fleksibilitet er ikke afspejlet i selve artikel 25, men i artikel 27. Overvågning af banktransaktioner er en foranstaltning, der indebærer indsamling af bevismateriale i realtid, løbende og over en vis periode, og er derfor omfattet af artikel 27, der giver fleksibilitet ved at tilføje en specifik grund til at afslå anerkendelse (se nedenfor).

Artikel 25, stk. 1, gør det muligt at udstede en europæisk efterforskningskendelse for at overvåge fremtidige banktransaktioner.

Artikel 25, stk. 2, svarer til artikel 23, stk. 2. Se bemærkningerne til denne bestemmelse ovenfor.

Artikel 25, stk. 3, svarer til artikel 24, stk. 4.

I henhold til artikel 25, stk. 4, skal de praktiske ordninger i forbindelse med overvågningen aftales mellem udstedelsesstatens og fuldbyrdesstatens kompetente myndigheder.

Artikel 26: Kontrollerede leverancer

Kontrollerede leverancer anvendes hovedsagelig i efterforskninger af lovovertrædelser vedrørende ulovlig handel. Formålet er at undgå at standse en transportør af ulovlige varer (f.eks. en lastbil med ulovlig narkotika) og vente f.eks. til den endelige levering. Det er afgørende at optræfle en kriminel organisation i stedet for f.eks. bare at anholde lastbilchaufføren.

Artikel 73 i Schengenkonventionen fra 1990 omhandlede allerede kontrollerede leverancer, men kun inden for ulovlig narkotikahandel. Den blev udvidet til også at gælde for andre former for kriminalitet ved artikel 12 i EU's 2000-konvention om gensidig retshjælp.

Følgende fremgår af den forklarende rapport til EU's 2000-konvention om gensidig retshjælp under artikel 12: *"Konventionen indeholder ikke nogen specifik definition af "kontrollerede leverancer", og udtrykket bør fortolkes i overensstemmelse med national ret og praksis. Artiklen finder f.eks. anvendelse, hvis den ulovlige forsendelse med de berørte medlemsstaters samtykke er blevet standset og har fået tilladelse til at fortsætte med det oprindelige indhold intakt eller fjernet eller helt eller delvis udskiftet.*

Artikel 26 nævner udtrykkeligt muligheden af at benytte en europæisk efterforskningskendelse til at foretage en kontrolleret leverance. De almindelige bestemmelser om den europæiske efterforskningskendelse finder anvendelse, så det er ikke nødvendigt her at anføre hele indholdet af artikel 12 i EU's 2000-konvention om gensidig retshjælp. Den eneste bestemmelse, det var nødvendigt at omtale specifikt, findes i artikel 26, stk. 2, og vedrører det forhold, at operationen altid ledes og kontrolleres af fuldbyrdesstatens kompetente myndigheder,

Artikel 27: Efterforskningsforanstaltninger, der gennemføres løbende og over en vis periode, og som medfører indsamling af bevismateriale i realtid

Artikel 27 er en central del af dette forslag og af forsøget på at opstille en global, fleksibel og effektiv ordning.

Den omfatter flere efterforskningsforanstaltninger, der gennemføres løbende og over en vis periode, og som medfører indsamling af bevismateriale i realtid. Dette omfatter f.eks. aflytning af telekommunikation¹, observation af et sted eller en person eller en undercoveroperation. Det omfatter også foranstaltninger, der udtrykkelig er nævnt i forslaget, såsom kontrollerede leverancer eller overvågning af banktransaktioner.

Det er nødvendigt at gøre brug af disse foranstaltninger i mange efterforskninger, særlig vedrørende organiseret kriminalitet eller terrorisme. Det er derfor vigtigt, at de er omfattet af forslaget. Hvis de ikke var det, ville det betyde, at de judicielle myndigheder stadig ville stå over for flere ordninger og ikke ville kunne indsætte alle de efterforskningsforanstaltninger, som de gerne ser fuldbyrdet i en anden medlemsstat, i et enkelt dokument.

¹ Kun meget specifikke former for aflytning af telekommunikation er udelukket fra det foreliggende forslags anvendelsesområde. Se forklaringerne under artikel 3, stk. 2, litra b) og c).

Disse foranstaltninger er imidlertid også kendetegnet ved væsentlige forskelle i medlemsstaternes lovgivning med store virkninger til følge, fordi disse foranstaltninger indebærer en følsom begrænsning af grundlæggende rettigheder, navnlig privatlivets fred. Det er også grunden til, at der inden for rammerne af den gensidige retshjælps instrumenter gælder en endnu mindre bindende ordning for denne type foranstaltninger end for andre foranstaltninger.

På baggrund af disse hensyn er det både nødvendigt at inkludere disse foranstaltninger i anvendelsesområdet for den europæiske efterforskningskendelse og urealistisk og uhensigtsmæssigt kun at give mulighed for at afslå anerkendelse af de samme grunde som dem, der gælder i den almindelige ordning for den europæiske efterforskningskendelse.

For at få målene om fleksibilitet og et bredt anvendelsesområde til at harmonere med hinanden fastsætter artikel 27 derfor, at en europæisk efterforskningskendelse kan udstedes med henblik på at gennemføre denne type foranstaltninger, men at fuldbyrdelsen kan afvises, hvis anvendelsen af den pågældende foranstaltning ikke ville være tilladt i et lignende nationalt tilfælde.

Måske vil en strengere ordning for disse foranstaltninger være nødvendig og gennemførlig i fremtiden, og det vil være muligt at ændre eller supplere den europæiske efterforskningskendelse for at opnå det mål. Men dette mål ligger ud over målet med det foreliggende forslag.

Kapitel V: Afsluttende bestemmelser

Artikel 28: Meddelelser

Artikel 28 fastsætter pligt til at give Kommissionen oplysning om flere afgørelser, der skal træffes under gennemførelsen af dette instrument (udpegelse af de kompetente myndigheder, hvilke sprog der accepteres i forbindelse med den europæiske efterforskningskendelse og kravet om samtykke i artikel 20, stk. 2, litra a), til overførsel af en tilbageholdt person).

Artikel 29: Forbindelse med andre aftaler og ordninger

Som nærmere forklaret oven for og i den detaljerede redegørelse er et af hovedmålene med dette forslag kun at have en enkelt ordning, der gælder for indsamling af bevismateriale i en anden medlemsstat. Dette forslag er derfor nødt til at træde i stedet for de nuværende ordninger. Samtidig er det vigtigt at bemærke, at de instrumenter, der ligger til grund for de nuværende ordninger, ofte indeholder bestemmelser, der er mere vidtgående end blot indsamling af bevismateriale (f.eks. forkyndelse af stævninger i 1959-konventionen om gensidig retshjælp). Endvidere gør artikel 3, stk. 2, det nødvendigt, om end for en meget begrænset del, at opretholde de instrumenter, der ligger til grund for samarbejdet om de foranstaltninger, der undtagelsesvis holdes uden for forslagets anvendelsesområde. Hvis samarbejdet om disse foranstaltninger og om de aspekter, der ikke vedrører indsamling af bevismateriale, skal kunne fortsætte, er det ikke muligt kun at opretholde enkelte af bestemmelserne i disse instrumenter. Det er f.eks. vigtigt at opretholde flere artikler i 1959-konventionen om gensidig retshjælp, så det bliver muligt at anvende denne konvention på forkyndelse af stævninger. For at undgå et juridisk tomrum er det bedre at lade være med at forsøge at opregne, hvilke artikler der opretholdes, og hvilke der erstattes. Dette er grunden til, at artikel 29, stk. 1, fastsætter, at det foreliggende forslag, der fokuserer på indsamling af bevismateriale, træder i stedet for "de tilsvarende bestemmelser" i de anførte instrumenter.

Forslaget vil også træde i stedet for en del af rammeafgørelse 2003/577/RIA af 22. juli 2003 om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale (artikel 29, stk. 2). At bevare et særskilt instrument, der under alle omstændigheder ikke bruges ret meget i praksis, er en kilde til unødvendig kompleksitet. Rammeafgørelse 2003/577/RIA finder imidlertid ikke kun anvendelse på indefrysning af bevismateriale, men også på indefrysning af formuegoder med henblik på konfiskation. Derfor bør den ikke ophæves helt.

Artikel 29, stk. 3 og 4, er standardbestemmelser, der giver mulighed for at anvende instrumenter, f.eks. regionale instrumenter, der bidrager til at lette eller forenkle indsamlingen af bevismateriale sammenlignet med det foreliggende forslag.

Artikel 30: Overgangsordninger

Proceduren for fuldbyrdelse af en retsanmodning kan være lang og er aldrig øjeblikkelig. Det er derfor nødvendigt med overgangsordninger. Grundlaget for overgangsbestemmelsen skal være datoen for modtagelsen af anmodningen. Retsanmodninger, der er modtaget før ikrafttrædelsen af direktivet om den europæiske efterforskningskendelse, skal fortsat behandles efter instrumenterne om gensidig retshjælp. Det samme gælder afgørelser om at indefryse bevismateriale fremsendt i henhold til rammeafgørelse 2003/577/RIA.

Artikel 31: Gennemførelse

Denne artikel kræver ikke yderligere forklaring.

Artikel 32: Rapport om anvendelsen

Denne artikel kræver ikke yderligere forklaring.

Artikel 33: Ikrafttræden

Denne artikel kræver ikke yderligere forklaring.
